

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 11222

гр. София, 14.03.2024 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 26 СЪСТАВ, в закрито заседание на четиринадесети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: РАДОСЛАВ Р. АНГЕЛОВ

като разглежда докладваното от РАДОСЛАВ Р. АНГЕЛОВ Гражданско дело № 20231110152503 по описа за 2023 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на Глава XIII ГПК и ЗОДОВ (Общ исков процес)

Производството е образувано по искова молба с вх. № 263996/25.09.2023 г. от Н. Н. А., ЕГН *****, затвора в ***** срещу *****, с която е предявен осъдителен иск с правна квалификация чл.4, пар.3 ДЕС вр. чл.2в, ал.1, т.2 от ЗОДОВ, с която се иска ответникът да бъде осъден да заплати на ищеца сумата от **5 000 лева**, представляващи обезщетение за неимуществени вреди, нарушение на ПЕС и ЕКЗПЧОС, както и **мораторна лихва** от 16.12.2020 г. до датата на исковата молба 18.09.2023 г. и акцесорна лихва за забава от 19.09.2023 г. до окончателното погасяване на задължението.

В исковата молба (ИМ) са изложени твърдения, че с влязло в сила определение № 794/16.12.2020 г. по гр. д. № 2650/2020 г. на ВКС, с което не е допуснато до касационно обжалване на Решение № 169/22.06.2020 г., поправено с решение № 182/01.07.2020 г., постановено по в. гр. д. № 219/2020 г. на ОС – Пазарджик, с което е потвърдено решение № 136/31.01.2020 г. по гр. д. № 656/2019 г. на РС – Пазарджик, с което са отхвърлени предявените от Н. Н. А., изтърпяващ наказание „доживотен затвор“ в затвора *****, против ГД ИН – София, искове с основание чл.71, ал.1, т.1 и т.2 от ЗЗДискр. В

този смисъл ищецът претърпял неимуществени вреди от нарушение на чл.20 от ХОПЕС и чл.6, ал.2 от КРБ вр. чл.52, пар. 4 от ХОПЕС. Посочва, че в този смисъл за тълкуване равенството пред нормативен акт е и Решение № 14/10.11.1992 г. по к.д. № 14/1992 на КС на РБ, които неимуществени вреди се изразяват – унижение, изтезаване, нечовешко отношение, грубо нарушаване на ПЕС и ЕКЗПЧОС. Насочва Определение № 269/08.05.2015 г. по гр. д. № 1867/2015 г. на ВКС, III гр. д.

Посочва банкова сметка на която да се заплати сумата – сметка на лицето ***** А. от село *****, обл. *****. IBAN ***** та *****.

Моли съда да изиска гр.д. № 2650/2020 г. на ВКС.

С молба с вх. № 328492/16.11.2023 г. ищецът е представил декларация по чл.83 ГПК.

С определение № 42785/29.11.2023 г. съдът е освободил от заплащане на разноски ищеца за всички инстанции, както и му е предоставил безплатна правна помощ до окончателното приключване на делото.

По делото е пристигнало писмо с вх. № 327168/16.11.2023 г. от САК, с което уведомяват, че за служебен защитник е избран адв. А. М., гр. *****

С молба с вх. № 81/02.01.2024 г. моли да се изиска гр.д. № 656/2019 г. по описа на РС – Пазарджик. Служебният адвокат е представил всяко писмо, написано от лишения от свобода, на компютър.

В срока по чл.131 ГПК ответникът подава отговор. На първо място счита, че исковата молба е нередовна, тъй като ищецът не се е позовал коя норма е нарушена, както и причините за настъпилите неимуществени вреди. Прави възражение за недопустимост на иска. Твърди, че с исковата молба ищецът търси възможност за пререшаване на съдебно производство, което в случая е приключило с влязъл в сила съдебен акт на съд от последна инстанция. В случая, ако съдебният състав на СРС по настоящото дело приеме, че определение № 794/16.12.2020 г. по гр.д. № 2650/2020 г. на ВКС, IV Г.О. е незаконосъобразно, то с тези си констатации по повод на иск за вреди от влязъл в сила съдебен акт на национална юрисдикция, разглеждаща делото като последна инстанция, счита, че той ще се произнесе недопустимо

по правилността на влезлия в сила съдебен акт и констатациите му ще влязат в противоречие с последиците на решението, в частност със силата на присъдено нещо на съдебния акт /чл. 297 и 298 ГПК/ и с принципа на чл. 297 ГПК - за задължителност на влязлото в сила решение не само по отношение на страните по него и за постановилия го съд, но и за всички съдилища, учреждения и общини в РБ.

По същество оспорва иска, като твърди, че не е налице каузалитет между постановения съдебен акт и изброените от ищеца лични негативни преживявания /изпадане в състояния на унижение, изтезание и др./. В настоящото исковото производство вредите не се презюмират, а се ищецът не ги е доказал. Твърди, че в случая, за да не допусне до касационно обжалване депозираната касационна жалба на А. против решението Окръжен съд - Пазарджик по в.гр.д. №219/2020 г., съдебният състав при ВКС е изложил подробни аргументи. Производството е било с правно основание чл. 71, ал. 1, т.1 и т. 2 ЗЗДискр. Съдът е обсъдил изложението на касатора в т.ч. съдържащите се в него оплакванията срещу постановения въззивен акт. Приел е, че липсва основание за допускане на касационно обжалване, доколкото касаторът не е формулирал въпрос с предвиденото в процесуалния закон значение. Подробно е изложено и становище за липсата на предпоставките за допускане на жалбата на основание чл. 280, ал. 2, предл. „трето“ ГПК. От значение е и обстоятелството, че ВКС не е длъжен служебно да установи наличието на разглежданото основание за допускане на касационно обжалване, доколкото мотивирането на предпоставките от състава му е в задължение изцяло на касатора.

Сочи, че при постановяването на процесното определение по к.гр.д. № 680/2019 г., съдебният състав на ВКС изцяло се е съобразил с конституционните принципи, като не е допуснал нарушаване на правата на ищеца, напр. не е лишен от достъп до съд или до справедлив съдебен процес съгласно чл. 6, § 1 КЗПЧОС. В тази връзка не споделя и твърденията за съществуването на причинна връзка между отрицателните промени в психологичното състояние на А., като чувство на унижение, изтезание и др. и действията/бездействията на конституирания ответник.

Не споделя и твърденията на ищеца, за нарушение на чл. 20 вр. чл. 52, § 4 ХОПЕС и чл. 6, ал. 2 КРБ при постановяване на процесното определение.

Съгласно визираните норми от ХОПЕС - Всички хора са равни пред закона; Доколкото настоящата Харта признава основни права, които произтичат от общите за държавите-членки конституционните традиции, тези права трябва да бъдат тълкувани в хармония с тези традиции.

Твърди, че обжалваното въззивно решение на ОС - Пазарджик е било постановено в пълно съответствие с трайната съдебна практика на ВКС (решение № 244 от 14.08.2012 г. по гр. д. № 777/2011 г., решение № 101 от 2.08.2021 г. по гр. д. № 1871/2020 г., решение № 3 от 22.07.2013 г. по гр. д. № 534/2012 г., решение № 85 от 13.09.2016 г. по гр. д. № 4328/2015 г., всичките по описа на IV г. о.). Даденото в нея правно разрешение е, че наличието на "сравними сходни обстоятелства" следва да се преценява спрямо конкретното лично положение на ищеца, т. е. лицата, с които той се сравнява, следва да бъдат в идентично (същото или сходно) положение. При разлика в третирането, която обаче се основава на обективни обстоятелства, които са различни от защитените признаци на чл. 4, ал. 1 ЗЗДискр., не е налице дискриминация. Така въззивният състав е достигнал до извода, че разликата в начина на организация на затворите не е противоположен резултат от дейността на ответника (ГДИН), не накърнява правата на затворниците и е в рамките на изискванията по чл. 164, ал. 1 ЗИНЗС.

Посочва, че отговорност на държавата за нарушение на общностното право от решение на национален съд, отсъждащ като последна инстанция, може да се породи само в изключителни случаи - когато съдът е в явно нарушение на приложимото общностно право. За посочените от А. оплаквания не се сочи конкретно приложимо право на ЕС -конкретна норма на общностното право, уреждаща отношения във връзка с предявения иск, която конкретна норма да е нарушена от ответника.

Прави възражение за погасяване на предявените иски за вреди и лихви по давност, както и възражение за прекомерност на претендираното обезщетение.

Моли да бъде приобщен единствено крайният съдебен акт в производството по к.гр.д. № 2650/2020 на ВКС, IV Г.О.

Моли съда да прекрати производството, тъй като е недопустимо, а при условие на евентуалност да отхвърлите същата като неоснователна.

На основание чл. 78, ал. 8 от ГПК моли да бъдат присъдени сторените

по делото разноси от страна на ВКС, а именно юрисконсултско възнаграждение в размер определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, като взе предвид изложеното от страните и материалите по делото, установи следното от фактическа и правна страна:

По представителната власт

Ищецът се представлява от служебен защитник адв. А. М., гр. *****, назначена с Определение № 42785/29.11.2023 г.

Ответникът се представлява от юрист – съдебен помощник, на основание чл.32, т.3 ГПК.

По държавната такса

Цената на иска е 5 000 лева, поради което на основание чл.1 ТДТССГПК, държавната такса е 4 %, което се равнява на 200 лева. Този минимум не е внесен. Липсва реквизита по чл.128, т.2 ГПК. Ищецът е освободен от заплащане на такси и разноси за всички инстанции, съгласно Определение № 42785/29.11.2023 г. (л.20 от делото)

По редовността на ИМ

Съдът приема, че исковата молба е редовна. Съдържа всички реквизити по чл.127-128 ГПК. Неоснователно е възраженията на ответник, че липсва посочване на правна норма, която ищецът твърди, че е нарушена, както и че не са посочени причините за настъпилите неимуществени вреди. Правната квалификация се дава от съда, а причините за настъпилите вреди е въпрос по същество на спора. Ето защо съдът приема, че исковата молба е редовна.

По допустимостта на производството

С исковата молба ищецът претендира вреди от факта, че не е била допусната до касационно обжалване негова жалба срещу решение на въззивния съд.

В конкретния случай от изложението в исковата молба, с оглед заявените до съда искания, не може да се направи извод, че въобще е налице възможност страната да изложи такива твърдения, които да създадат у съда убеждение, че е допустимо да разгледа претенциите за на съда за този извод са следните:

Без съмнение Държавата дължи репарирание на вредите, причинени от действията на правораздавателните органи вкл. съда и този принцип е закрепен в чл. 7 от Конституцията на Република България, съответно детайлната уредба е регламентирана в Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ). Отговорност може да се търси за вреди от особено съществено нарушение на правото на Европейския съюз - чл. 2в ЗОДОВ, която правна норма е приета през 2019 г. Държавата отговаря за вредите от нарушаване на правото на Европейския съюз, когато нарушението е достатъчно съществено, като за нейната отговорност е без значение от поведението (действие или бездействие) на кой от нейните органи са причинени вредите. В нормата на чл. 2в, ал. 1, т. 2 ЗОДОВ, за разлика от чл. 1 и от чл. 2в, ал. 1, т. 1 от същия закон, не е направено разграничение от каква дейност са настъпили вреди от достатъчно съществено нарушение на правото на Европейския съюз, каквото нарушение може да се изразява и в постановено решение/присъда или друг акт на органите на съдебната власт, който нарушава принципите на правото на ЕС.

Настоящият съдебен състав приема, че изложените от ищеца и неговия процесуален представител твърдения не очертават фактическия състав на непозволено увреждане, а касаят правилността на влязъл в сила съдебен акт по гражданско производство, който не може да бъде пререшаван. Не е допустимо по пътя на исковото производство съдът да проверява дали в друго съдебно производство, приключило с влязъл в сила съдебен акт, са допуснати процесуални нарушения, респ. дали постановеният акт (на съда или прокуратурата) е правилен. В противен случай би се стигнало до хипотеза, при която, съобразно изложеното в исковата молба „нарушение“ на ВКС, която неправилно отказала да допусне до касация жалба, настоящият граждански съд следва да преценява по същество дали постановеният от ВКС акт по касационната жалба е бил правилен, но подобна преценка излиза извън правомощията на гражданския съд и предвидения от закона процесуален ред за проверка правилността на актовете. Тези обстоятелства подлежат на проверка по пътя на извънредните способи и жалбата до ЕСПЧ.

Ищецът претендира обезщетение за вреди, които последният твърди да е изтърпял от несправедливото недопускане на жалбата му до касационно обжалване. Съдът приема, че с този иск ищецът се домогва гражданският съд

да извърши ревизия на дейността на ВКС по гражданското дело, приключило с влязла в сила определение. Доколкото съгласно разпоредбата на чл. 281 НПК валидността, допустимостта и валидността е основание за касационно обжалване, което може да бъде релевирано в рамките на висящото гражданско производство, то и същото не е допустимо да бъде разглеждано като основание на предявен граждански иск за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди. Следва също така да се посочи, че не е допустимо в производство по граждански иск, предявен на деликтно основание, гражданският съд да извършва преценка на обстоятелствата, на които в случая ищецът основава този си иск. Следователно на основание чл. 130 ГПК исковата молба подлежи на връщане.

Ето защо, не е допустимо ангажиране на отговорността на държавата за описаните от ищеца извършени от ВКС по пътя на настоящото исковото производство, доколкото същите не съставляват деликт, нито извършена незаконна дейност от правозащитен орган в хипотезите на чл. 2 ЗОДОВ, поради което и специалният ред за ангажиране отговорността на съда по реда на Закона за отговорността на държавата и общините за вреди се явява неприложим. С оглед на изложеното, предявеният иск се явява недопустим, поради което подадената искова молба, въз основа на която е образувано настоящото производство, следва да се върне.

Воден от горното, СЪДЪТ

ОПРЕДЕЛИ:

ВРЪЩА искова молба с вх. № 263996/25.09.2023 г. от Н. Н. А., ЕГН *****, затвора в ***** и **ПРЕКРАТЯВА** производството по гражданско дело № 20231110152503 по описа за 2023 година на СРС, като **недопустимо, на основание чл.130 ГПК.**

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО подлежи на обжалване пред **СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД** чрез **СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД**, в едноседмичен срок от съобщаването му, по реда на Глава XXI ГПК, **на основание чл.130 вр чл.274, ал.1, т.2 ГПК.**

ПРЕПИС от определението да се връчи на страните чрез техните процесуални представители.

ДЕЛОТО да се докладва на съдия – докладчик след изтичане на срок и при постъпване на книжа.

Съдия при Софийски районен съд: _____